

Olga CĂPĂȚĂNĂ
AGENT DUBLU

Traducere din rusă:
Gheorghe CHIRIȚĂ

Redactor:
Arminia CICALĂ-RACU

Pictor:
Eduard STAHI

Coperta: ayou & DTP:
Alexandru CHIRILENCO

Editura Detectiv Literar,
Str. ANGHEL SALIGNY, nr. 8, Bucuresti Sectorul 5

Bine ar fi, dacă am produce o armă care să nu omoare soldații nevinovați, ci să meargă direct la generali sau la politicieni, care iau deciziile! Cred că ar fi cel mai bun lucru. Să nu existe necazuri pentru oamenii nevinovați – arma să acționeze asupra persoanei care a decis declanșarea războiului.

Dalai Lama

PREFAȚĂ

Am citit aceste povești de viață și de moarte despre teatrul de război din Afganistan cu mare interes, chiar mai mult, de la început și până la sfârșit cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Dacă spune asta ceva... Când lectura unei cărți te tulbură și te răvășește, nu te mai interesează dacă ea se va număra sau nu printre cele mai tari scrise despre războiul din Afganistan. Autoarea a cunoscut infernul pe viu și destinele, poveștile nu sunt pură fabulație. Din acest punct de vedere, volumul e mai mult decât o culegere de povestiri artistice despre războiul în cauză, pentru că Olga Căpățână scrie exact ce a văzut. În volume dintr-astea, se întâmplă des să găsești date mai veridice decât în comunicatele sărace și în analele oficiale, dacă nu chiar amănuntele morții propriului fiu, frate... Scrisul constituind pentru ea un fel de terapie și proces cathartic existențial.

Este o carte de atitudine, scrisă din perspectivă feminină, despre obolul femeilor în conflictul din Afganistan. Cu toate acestea, parcursul eroinelor sale e indisolubil legat de cel al bărbaților, militari trimiși să-și exercite „datoria internațională” în zona de conflict din această parte a lumii. Autoarea descrie prin ce au trecut soldații, riscurile la care se supuneau zilnic, ce a însemnat de fapt acest război. Așa se face că din mărturiile incluse în carte, printre explozii, gloanțe, ordine și strigăte de ajutor, în luptă se fac auzite vocile „băieților de zinc”: „Chiar trebuia să murim? Ne-ați sacrificat în numele cărei cauze?”. Doamne, și ce scurt e drumul înspre moarte la război! Răsună marșurile funebre, țipetele, plânsetele apropiaților și neacceptările bieților părinți: „Nu, nu e fiul meu în sicriul ăsta...” ; „...hai, leagă-mă și pe mine, mă doare și pe mine, mamă. Atât de tare că durerea nu-mi încapă în piept, mă strivește, mă arde. De durere, mi-a secăt laptele.” Destine frânte într-un război absurd, destine schilodite și familii marcate irecuperabil pentru tot restul vieții de acel spectacol absurd și urât.

Războiul nu mai este, susține subtil autoarea, doar apanajul bărbaților, războiul îi atinge pe toți, de aceea ar trebui să ne eliberăm de idolatrii și, mai ales, trebuie să se elibereze de ele acei care cred în război și se pregătesc de războaie... Căci lumea războiului e absurdă, absurdă de tot... „Bine ar fi, susține într-un interviu Dalai Lama... dacă am produce o armă care să nu omoare soldații nevinovați, ci să meargă direct la generali sau la politicieni, care iau deciziile! Cred că ar fi cel mai bun lucru. Să nu existe neazuri pentru oamenii nevinovați – arma să acționeze asupra persoanei care a decis declanșarea războiului”.

Tocmai de aceea, oricât de multe cărți se vor scrie și publica despre grozăviile războiului, întotdeauna vor fi puține, pentru că e imperativ să conștientizăm, o dată pentru totdeauna, faptul „...că într-un război puțini sunt cei ce nu-și rănesc mâinile”. Iar în povestirile Olgăi Căpățână răsună clar și acest mesaj. Și cine poate fi mai credibil decât cel care a mirosit praful de pușcă!

E o carte care completează subiectul și o carte în memoria tuturor participanților la conflict, dar mai ales a „băieților de zinc”, o carte în care eventual cititorul își poate găsi descrisă propria dramă...

Călina Trifan

UN BĂRBAT, O SINGURĂ FEMEIE

Să termini institutul de aviație din Harcov e formidabil. E atât de bine, încât Rustam, mergând pe stradă, nu-și putea ascunde bucuria. Străbătea Piața Proletarilor sărind în sus ca un copil căruia i s-a dăruit jucăria preferată. Rustam se grăbea la telegraf, ca să dea un telefon mamei la Chișinău, pe care ea îl aștepta, iar el trebuia să-i dea vestea cea bună. Deși mama nu prea vroia să-l vadă pe Rustam militar.

Ca de obicei, la telegraful central era coadă, dar nu-i nimic, va aștepta el! Are permis până dimineată și deci timp berechet. Înaintea lui, stătea o fetișcană plâpândă, într-o rochie albastră, purtând pantofi cu tocuri înalte. Cum merg fetele pe cuiele astea? El s-ar fi poticnit la primul pas. Fata i-a simțit privirea, a întors capul și... a încremenit. Un brunet înalt și zvelt, în uniformă militară se uita la pantofii ei, examinându-i cu atenție.

– Îți plac?

– Dumneavoastră?

– Pantofii.

– Sunt frumoși, nimic de zis. Dar cum mergeți voi în ei?

– E nevoie de îndemânare, de pricepere. E mai ceva decât să sari cu parașuta: odată și s-a terminat.

– Păi, e scris pe frunte că sar cu parașuta?

– Nu, pe epoleți. Ș-apoi, aveți o insignă în piept.

– Da, aveți spirit de observație.

– Mie-mi spuneți! Asta e profesia mea.

– Ce fel de profesie?

– E bună și interesantă. Apropo, mă cheamă Anastasia.

– Sunt Rustam. Iată că a venit și rândul nostru. Vrei să ne plimbăm, după ce vorbim la telefon?

Noaptea a trecut foarte repede. S-au plimbat pe cheiul Lopatino, apoi au admirat Catedrala Buna Vestire, după care au trecut și pe la memorial, la focul veșnic. Rustam vedea totul cu alți ochi. Lângă Anastasia lucrurile apăreau într-o altă lumină, viața pulsa din plin și era atât de romantic! S-au despărțit în zori, dar s-au înțeles să se întâlnească în seara următoare. Locotenentul Abdulin urma, înainte să fie trimis în unitatea militară, să aibă un concediu de o săptămână. Va face serviciul militar la Tver, pe aerodromul Migalovo, iar aceasta era pentru el și minunat.

Firește, vroia să doarmă, dar organismul îi era tânăr, obișnuit cu eforturile mari. Însă nici vorbă de efort, era un fleac. Rustam era gata să nu doarmă o sută de nopți, doar să le petreacă împreună cu Nastea, care era atât de drăguță, atât de zâmbitoare. Avea ochii atât de albaștri, atât de... Ea a absolvit de curând jurnalismul și urma să scrie. Și cât de frumos povestește, cât de interesant! Astfel putea doar mama lui, care era profesoară de limba și literatura moldovenească la Institutul Pedagogic.

Și nici să-ți treacă prin minte, dar, seara, Rustam i-a propus fetei să plece la Chișinău, să-i facă cunoștință cu mama sa.

Anastasia nu se aștepta la o asemenea întorsătură a lucrurilor Rustam însă nu mai era un simplu cursant. Era deja locotenent și urma, peste zece zile, să meargă să-și facă serviciul într-o unitate militară adevărată. La ce bun să mai stea pe gânduri? Asta îi era soarta. Și ce frumos era! Nastea nu mai văzuse până atunci pe cineva așa de frumos ca dânsul.

Mama lui Rustam i-a întâmpinat cu toată bunăvoința, nemirându-se când fiul său s-a înfățișat în fața ei cu fetișcana subțirică, cu ochi albaștri, care i-a dat bună ziua și s-a prezentat, vorbind duios, cu un accent ucrainesc.

Alexandra Purice a pus masa. Anastasia a văzut pe perete un portret cu o brasardă neagră la un colț, cu chipul unui militar în uniformă cu epoleți de maior.

– E tatăl meu, a spus Rustam Rustaveli Abdulin, nemaiasteptând să fie pusă întrebarea. A fost un pilot militar excelent și a murit în timpul aplicațiilor, în Celeabinsk, când eu aveam doar cinci ani. După înmormântarea tatălui, mama s-a întors la bunici, aceștia fiind moldoveni. Părinții tatălui locuiau în Abhazia. O vizitam deseori pe bunica, dar ea nu mai este deja în viață. Acum nu mai am pe nimeni dintre rudele tatălui. Nici în Belarus nu s-a întors, de unde era de origine. L-a iubit pe bunel.

- Și bunelul tău, cum a murit? a întrebat intrigată Anastasia.
- A fost doborât deasupra Berlinului. A fost și el pilot.
- Și după asta ai mers la școala militară?
- Bineînțeles, ce era să fac?

A intrat Alexandra și Anastasia a tăcut. Seara, Rustam i-a arătat fetei orașul, Școala Numărul 59, pe care a absolvit-o cu distincție, apoi s-au plimbat prin parcul „Dendrarium”. Rustam i-a povestit despre un mare poet, Mihai Eminescu, despre care Anastasia nu știa nimic, dar poeziile lui, recitate de Rustam, i-au plăcut.

Când au venit acasă, Rustam i-a dăruit cartea “Poezii” de M. Eminescu, o ediție bilingvă. Seara, după ce și-au băut ceaiul, mama Alexandra le-a recitat „Lucefărul”.

Apoi Rustam a cerut-o pe Anastasia în căsătorie.

– Se poate să mă mai gândesc?

– Se poate, dar până dimineată. Mai avem cinci zile până la nuntă. Rustam a strâns-o pe Anastasia la piept și abia și-a atins buzele de cele ale fetei.

– Dacă am doar cinci zile, când să mă mai gândesc? Sunt de acord.

După trei ani, Rustam a primit gradul de locotenent-major și a fost detașat în Afganistan. Anastasia a plecat la părinți la Odessa, ca să fie, totodată, mai aproape de Alexandra Purice, cu care a legat prietenie și căreia îi zicea mamă.

05 iunie 1984, Kabul

„Draga mea, iubita mea Năstică, nu mai pot de dorul tău. Au trecut doar două zile, care mi se par o veșnicie. Dacă nu primesc scrisori de la tine, mi se întunecă în fața ochilor. Ce să-ți scriu, frumoasa mea? Mă simt bine, sunt în capitală. E mișto, nu-i așa?”

Ieri am primit tocmai trei scrisori de la tine. O adevărată sărbătoare pentru mine! Te sărut, scumpetea mea. Sufăr cumplit că nu pot fi lângă tine. Al tău Rustam.”

07 iunie 1984, Odessa

„Când am venit să te petrec la război, mi-ai spus că nu-ți place să scrii scrisori. Așa că trebuie să le aștept mult. Înțeleg că abia ai plecat și că scrisorile vor veni mai târziu. Sper să le primesc într-o săptămână.

Te visez des, dar de fiecare dată fața ta parcă se ascunde undeva. Te simt, știu că ești tu, dar nu te văd, nu știu de ce dispari...

Azi am observat că au înflorit copacii. În aer plouă cu flori, iar aromele lor mă scot din minți. Îți amintești cum îți spuseseam cât de mult îmi place primăvara?

Aici este o primăvară neobișnuit de frumoasă. Au înflorit și salcâmiile deja. Nu vrei să te bucuri de priveliștea asta?...

Rustam, unicul meu bărbat, trebuie să-ți spun ceva foarte important. Nu am spus nimănui, doar ție îți spun: sunt însărcinată. Îți imaginezi, port o parte minusculă din tine în mine... Cum te iubesc pe tine, așa îl iubesc și pe el."

20 iunie 1984, Kabul

„Sunt fericit. Abea aștept să-l țin pe brațe, fiul meu. Fiul nostru.”

Aceste gânduri despre Nastea îi mișunau în cap în timpul primei misiuni de luptă a patrulei – însoțirea coloanei de la Kabul la Bagram. Deși pentru Rustam era prima misiune, patrula se ridicase deja de două ori în aer. Misiunile acestea însă nu erau de instrucție. Zborurile la înălțimea de 450 de metri sunt obișnuite, ca să fie inaccesibile pentru apărarea antiaeriană a inamicului. Așa a fost până ca dușmanii să fie dotați cu rachete antiaeriene de tip „Stinger”. Totul a decurs în limitele normalului. Coloana intra deja în locul de staționare a unităților sovietice, când piloților li s-a comunicat că la șaizeci de kilometri de aici, în munți, se dădea o luptă crâncenă și era nevoie de ajutor. Altminteri, dușmanii vor nimici compania de cercetare, care s-a pomenit în fața unui detașament de mujahedini.

Grea e viața de soldat, dar nimeni nu le-a promis tinerilor că va fi dulce ca mierea... Ei trebuiau scoși din nevoie. În ajutor, a fost trimisă patrula lui Rustam și avioanele de asalt Su-17. Ordinul și scopul erau clare ca lumina zilei: să-i nimicească pe afgani cu tiruri, ca să nu-și ia nasul la purtare.

În ziua aceea, patrula s-a ridicat de trei ori în aer, fiind încărcată cu muniții până la refuz Timp de trei ore, dirijați de infanterie, trăgeau în ținte, până se goleau încărcăturile. Sperau că fiecare dușman a avut parte, cu vârf și îndesat, de obuze sau de rachete. Însă acestea

puteau fi insuficiente, căci informațiile nu erau precise și nu se trăgea asupra dușmanilor. Munițiile explodau fără a lovi ținta. Să cobori mai jos era periculos. Mai era un pericol, și anume mujahedinii erau foarte aproape de sovietici. Astfel, piloții riscau să-i împuște pe ai lor.

Era cald, Rustam se sufoca, simțind cum îi șiroia sudoarea pe spinare. A văzut o flacără orbitoare într-o văgăună și mai mulți oameni, ca niște puncte mici, zburând și căzând la pământ: „Năstica, draga mea, e război, iartă-mă”.

„...Sunt bine, fetița mea. Aici e cald, avem mulți pepeni galbeni și verzi. Uneori avem aplicații, dar nu în fiecare zi. Sunt bronzat, aproape negru. Nu știu dacă m-ai recunoaște.

Te iubesc, te sărut, draga mea. Vino în vis! Rustam al vostru”.

09 august 1984, Odessa

„Bună ziua, iubitele. Ce mai faci fără mine? Ce mănânci, te saturi de somn, zâmbești? Uneori sunt îngrozită: mă gândesc atât de des la tine, încât încep să te simt alături. Îți aud vocea, îți simt buzele gingașe. Iarăși mă săruți, iar eu mă îmbăt de mirosul tău: brazi, pini, proștețime și multă dulceață. Îmi plac la nebunie mâinile tale cu degete lungi și moi. Atinge-mi burta. Ce simți?

Îmi amintesc de plimbările noastre și de cum încercam să-mi potrivesc pașii mei mici cu ai tăi, mari și ritmici...

Îmi dau seama că, încet-încet, îmi ies din minți. Încerc să mai fac câte ceva, ca să nu am timp liber. E un fel de joc de-a v-ați ascunselea sau cum face struțul. Cel mai greu e în zilele de odihnă. Luni va fi mai bine și timpul va trece mai ușor.

Ce să mai fac, pentru ca timpul să nu treacă atât de încet?

Vino mai repede, scumpul meu. Te așteptăm! Ție nu ți se poate întâmpla nimic când ești atât de mult așteptat... Te sărut, te sărut, te sărut.”

17 septembrie 1984, Kabul

„Vin în Uniune! Pentru câteva zile, dar ne vom vedea. Sărut fiecare celulă a corpului tău, dar cel mai mult burtica ta cu Ruslan al nos-

tru. Poate că îți dorești o fetiță? Eu aș iubi-o la fel de mult, dar știu, sunt sigur că e un băiat. Și te ador pentru acest dar. E formidabil!”

Fericirea lor nu avea margini. Ei nu vedeau pe nimeni dintre cei din jurul lor, nu observau cât timp a trecut din momentul în care au rămas în doi. Un soi de pace a pogorât asupra lor, învăluindu-i și potolind vechile temeri. Credeau cu fermitate că vor fi mereu împreună și că nu se vor despărți niciodată. Rustam a început să vorbească ceva despre transferarea lui, după Afganistan, la Odessa sau la Florești, unde și mama va fi aproape. Ea își dorea atât de mult să-și dădăcească nepotul! Comandantul l-ar ajuta cu transferul. Dar va trebui să aștepte o vreme.

Stând la geam, priveau orașul cufundat în noapte. Stăteau cuprinși, reflectându-se în sticla ferestrei și deja devenise neclar: ei privesc noaptea sau noaptea îi admiră pe ei. Tăcuți și împăcați, stăteau lipiți unul de altul, contopindu-se, parcă, într-un tot întreg. Bătaia orologiului i-a scos din starea de reverie. Un sentiment de neliniște a cuprins-o pe Anastasia. Copilul s-a agitat brusc, de parcă mama îi transmisese panica ei. Inima i s-a strâns din cauza unui presentiment rău. În piept, i s-a năruit totul, ca și cum cineva i l-ar fi golit, lăsând doar vidul. Doamne, cât de mult ura această senzație de pustiu...

Dar simțise, oare, și Rustam același lucru? De asta o strânsese și mai tare la piept? Capul Anastasiei se odihnea pe umărul lui. Ea se topea de fericire, dar și de durere, în același timp. De când l-a cunoscut, fericirea și durerea se jucau de-a v-ați ascunselea, venind una după alta. Și starea asta nu se va termina niciodată. Durerea apăruse atunci când, sosind prima dată la Chișinău, Rustam îi povestise atât de calm și de prozaic despre bunelul și tatăl său.

02 octombrie 1984, Kabul

Acoperind cu strigătele lor zgomotul avionului, piloții își puneau căștile, parașutele și se pregăteau de decolare. Motoarele aruncau jeturi de gaze arzătoare încinse. „De data asta mergem la Kandahar.” Era vorba de regiunea cea mai toridă, de situația cea mai complicată.

Rustam fusese deja la Kandahar. De altfel, văzuse multe locuri în atâtea luni de război... Cândva, Kandahar era un bogat oraș oriental.

Era capitala țării, acum însă a devenit un morman de ruine. Oricât de mult a fost bombardat, oricât de mult s-a încercat să fie făcut una cu pământul, Kandahar rămânea totuși unul din cele mai importante centre ale opoziției armate.

Au sosit cu bine. Au aterizat pentru realimentare și avionul aleargă iarăși pe pistă, luându-și viteză.

Orașul e plin de gropi făcute de bombe. Aici se trag focuri de armă aproape pretutindeni și întotdeauna. Se trăgeau și de data aceasta. Ceva mai încolo, pe marginea șoselei, a izbucnit o sferă portocalie. Era o lovitură de aruncător de grenade. Rustam s-a făcut ghem, deși știa că ei nu puteau fi atinși.

Orașul a rămas în urmă. De sus, se vede cupola albastră a unui lăcaș sfânt musulman. Urmează imediat una din garnizoanele sovietice, care apără podul peste râul Arganbad. De ambele părți ale drumului, se înalță tufișuri înalte. Aici dușmanii organizează adeseori ambuscade.

Piloții au primit informații despre poziția mujahedinilor, astfel că, în drum spre Kabul, patrula lor trebuia să-i nimicească pe dușmani.

Avionul se lasă pe o aripă, făcând un viraj pentru a îndeplini misiunea.

Astăzi motorul urla în urechile lui Rustam cu o putere neobișnuită. Era obosit, pesemne. Nu-i venea să creadă că acolo s-au ascuns formațiuni ale inamicului. În zadar credea așa, ei și-au întărit forțele, după cum s-a dovedit, în tranșee. Ba chiar au început a trage în sivietici. Avioanele au făcut câteva viraje și, terminând toate proiectilele, s-au îndreptat spre Kabul.

Acum Rustam va scrie, în sfârșit, câteva scrisori. Urma să le scrie, în primul rând, Năsticăi și mamei, după care se va îmbăia.

„Mi-e tare dor de tine! Fără tine, îmi ies din minți. Serviciul de curge normal. Acum aici e liniște. Dar vreau să te văd, să te ating, să te simt și să te sărut, să te sărut, să te sărut...”

Rustam și prietenii săi s-au întors de curând de la baie. Era curat și cu sufletul împăcat. Nimic nu prevestea nenorocirea. Dintr-odată, aerodromul s-a transformat în iad: proiectilele explodau peste tot: sub ferestrele cazarmilor, pe pista de decolare, alături de AN-24 și alături de MIG-uri. De la punctul de comandă a venit ordinul: „Decolarea!”

Focul nu înceta și celula noastră a rulat pe pistă. Ca să nu fie demascați, dușmanii au încetat focul, dar punctul de comandă le-a dat piloților coordonatele, ordonând să fie nimicivi. Ordin să fie, că piloții îl vor executa întotdeauna. Ei au fost orientați de la un pichet, arătându-li-se, cu o rafală de gloanțe trasoare dintr-o mitralieră de mare calibru, direcția și comunicându-le distanța până la țintă. Echipajul a lansat bombe luminoase, marcând ținta, apoi au aruncat bombe obișnuite asupra dușmanilor, nimicindu-i.

05 noembrie 1984, Odessa

„Iubitule, unicul meu bărbat. M-am trezit devreme. Încerc să mă întorc la visul pe care l-am avut. Iarăși te-am visat. Sunt la jumătate de drum între vis și realitate. Gândurile mi-au zburat din nou la tine. Nu le pot reține. Ele atacă, devenind realitate. Întorc capul, ca să scutur visul: în cameră sunt singură.

Respir adânc, încercând să-mi înăbuș plânsul...

Tu nu ești alături...”

07 noembrie 1984, Kabul

„Fetița mea iubită, Năstică mea, cum o duci fără mine? Vreau acasă... Vrea la tine, la tine, la tine...”

– Rustam, de ce taci. Raportează situația.

– Deocamdată e liniște.

...Cercetarea a raportat că nu departe de Tabăra Caldă se află câteva raioane fortificate ale mujahedinilor înarmați. Pentru lichidarea lor, s-a decis să fie trimise subunități cu destinație specială. Piloții au primit dispoziție să asigure însoțirea de aviație. Ca de obicei, coechipier, cap de formație, celulă. Au luat înălțimea de 1500 de metri, menținând contactul vizual cu trupele. Apoi a venit ordinul să ajute cu foc compania de cercetare, care se afla sus în munți.

Dar cum să te dumerești unde sunt ai noștri și unde sunt dușmanii? Făcând un viraj, avioanele au intrat în defileu, unde sovieticii încer-

cau să respingă atacurile dușmanilor, care erau mult mai numeroși. Rustam l-a rugat pe comandant să-și marcheze pozițiile prin semnale fumigene. În acel moment, piloții au înțeles unde s-au ascuns dușmanii. Deodată, au auzit prin radio strigătul comandantului cercetașilor. „Asupra voastră a fost lansată o rachetă!” Avioanele și elicopterele aveau inclus sistemul de tragere automat asupra curselor termice, de aceea piloții nu-și făceau griji pentru apărarea echipajelor, continuând să-i însoțească și să-i apere din aer pe camarazii lor.

„Draga mea, fata mea frumoasă! Aici e pace și mă simt bine, doar că mi-e tare dor de tine. Dar nu-ți fă griji. Timpul va zbura pe neobservate și în curând vom fi iarăși împreună.”

11 decembrie 1984, Odessa

„Rustam, viața mea, nu ne-am văzut câteva luni. Despărțirea este un fel de a prețui ceea ce s-a înfiripat între noi. Cum am trăit fără tine? Căci am trăit și chiar se pare că iubeam pe cineva. Cu tine însă e cu totul altfel. Iubirea mea pentru tine este ceva deosebit, ceva sublim.

Mi-e sufletul plin de tine. Privirea ta, zâmbetul tău, vocea ta mă însoțesc peste tot. Îmi place să te privesc dormind. Până și în somn zâmbetul nu dispăre de pe buzele tale, el fiind când ironic, când plin de afecțiune. Mă fac ghem, închid ochii și aștept când ai să spui: «Bună dimineăta, iubita mea». Suspin, înțelegând că ești departe și că nu poți să-mi urezi bună dimineăta.

M-am schimbat mult. Am devenit un alt om. Vorbesc puțin, neștiind cum să mă comport cu prietenii. Ei sunt aici, se distrează, se bucură, serbează ceva, pe când tu ești acolo, la război. Despre ce să vorbesc cu ei? M-am schimbat și fizic. Am o burtă mare, iar Ruslan mă bate mereu cu piciorușele. Poate că măcar el va fi fotbalist. Nu mai avem nevoie de militari.

Îți închipui, iubitele, aici oamenii nu știu nimic despre război, despre ceea ce se întâmplă în Afganistan. Ziarele nu scriu despre asta. De ce despărțirea de tine mă apasă atât de tare? S-ar părea că trebuia de mult să mă obișnuiesc, să încep să mă adaptez la realitate, dar... Îmi lipsești atât de mult... în fiecare zi, în fiecare oră, în fiecare clipă. Îmi

lipsește sprijinul tău. Sunt geloasă pe serviciul tău, pe prietenii tăi, pe avioane. Ruslan va vedea în curând lumina zilei, vino mai repede.”

15 ianuarie 1985, Kabul

„Departe de tine, iarăși fără tine...

Fără tine timpul se scurge insuportabil de încet.

Iubita mea, nu vreau să-ți faci griji pentru mine. Eu sunt bine. În curând veți fi doi și te pomenești că vin și eu.”

Celula se întorcea și se pregătea de aterizare. Rustam împreună cu alți piloți se aflau în acel moment pe aerodrom. Pe neașteptate, au auzit bubuitul unei explozii, după care au răsunat altele... Ieșind în fugă din cazarmă, au văzut că, exact deasupra lor, coborau în spirală patru elicoptere, iar pe pistă ardea un Su-17 doborât, al cărui pilot atârna de parașută. Dușmanii au lansat rachete asupra mașinilor de luptă „Stinger”. Un elicopter a explodat în aer. A supraviețuit un singur pilot, pe care explozia l-a aruncat din cabină și parașuta lui s-a deschis automat.

20 ianuarie 1985, Odessa

„Ești atât de departe, iubitele! Cine are să-mi aducă flori când se va naște Ruslan?...”

Știi că ești acolo, departe, dar nu știu de ce, te simt alături. De ce îți simt prezența în sufletul meu, în fiecare părticică a corpului meu?

Slavă Domnului, zilele astea trebuie să nasc. Alături va fi părticica ta. De ce mi-e atât de greu? Doar ne vom întâlni în curând? Ne vom vedea, nu-i așa?”

22 ianuarie 1985, Odessa

Când părinții au văzut că Anastasiei i s-a făcut rău, au chemat, alarmați, ambulanța.

Doamne, ea aiurează.

Mama se uita pe geam în așteptarea ambulanței, iar Anastasia zăcea, distrusă, pe divan. Simțea cum asupra ei apasă o greutate de ne suportat. Și-a revenit deja la spital. Medicul îi arăta ceva prin gesturi asistentei medicale de serviciu.

Mintea i se întunecă din nou. Caută să prindă aerul ca un om care se îneacă, apoi se duce din nou la fund.

Toate lucrurile plutesc într-un fel de ceață. Urmărește dintr-o parte tot ce i se întâmplă. Creierul se stinse ca o lumânare pe terminate, ea fiind în afara proprie-i ființe. Zboară cu avionul, apoi este aruncată cu parașuta, care nu se deschide. Ea cade, strigă, însă, deodată, cineva îi pune aripi, care îi opresc căderea.

Anastasia vede o umbră. Este umbra lui Rustam. Știe că este el, deși nu-i poate desluși fața. El o cuprinde cu brațele sale puternice, împiedicându-o să zboare deasupra prăpastiei.

– M-ai salvat, da? Rămâi cu mine? Rusta-a-a-m!!!

Locotenentul-major Abdulin Rustam Rustavelievici a murit pe 22 ianuarie. Avionul a fost lovit de foc, racheta a nimerind ținta, iar echipajul a ars de viu. În acea zi s-a născut fiul său.

La cimitirul „Sfântul Lazăr” din Chișinău, vine adeseori o femeie trecută de prima tinerețe, dar încă destul de frumoasă, cu o broboadă aruncată peste părul cărunț. Este însoțită de o femeie tânără și de un flăcău brunet, în uniformă de cursant al Școlii Militare din Ucraina.